

К 792/Д 87

120000868572

ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР

САВА ОГНЯНОВ

РУСЕ

K 792/287

АКОШ КЕРТЕС

ВДО

ВИ

ЦИТЕ

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868572

трагикомедия

поставя се за първи път у нас

преведе от унгарски език

КАТЯ КАМЕНОВА

гост-режисьор

ДУШКО ДОБРЕВ

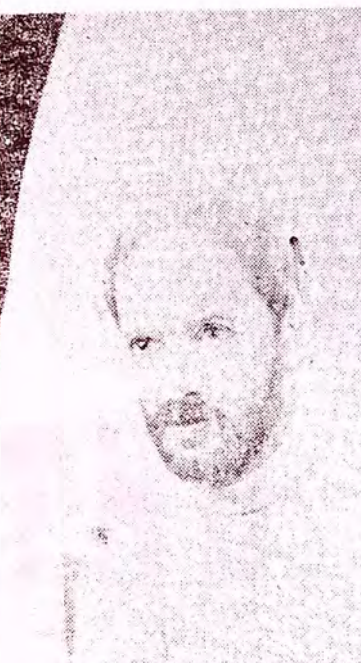
сценография

ВИОЛЕТА РАДКОВА

премиера на 5 май от 19 часа в театъра

VI постановка за сезона 1976/77

447803

A black and white portrait of a man with short, dark hair, looking slightly to the left. The portrait is framed by a dark, textured border on the left and top.

Kertész Ákos

1932-ben született. 30 éves koráig karósszékén dolgozott. Az Írószövetség javaslatára gillami került a bölcsészeti egyetemre. Első művei folyóiratokban, napilapokban, antológiákban. Elbeszéléskötetét (Hétköznapi szerelmek) 1962 a Szépirodalmi Kiadó. További művei: 1965. Mokra (regény, 1971, 1972, 1973), 1967. Nyári és őszi szélcsök (1972).

Szerkesztette: J. J. J. J.

АКОШ КЕРТЕС

е съвременен унгарски писател, роден през 1932 г. Отначало работи в предприятие за автомобилни каросерии като обикновен производственник. Първите си публикации прави през 1958 г. в различни вестници и списания. По предложение на Съюза на унгарските писатели получава стипендия и следва Филологическия факултет. През 1962 г. издава първата си самостоятелна книга — сборник новели под заглавие „Любовта на делниците“. „Улицата“ (1965) е заглавието на неговия първи роман, последван от „Макро“ (1971) същия роман, веднага оценен твърде високо и преиздаван следващите години няколко пъти. В сборника „Имен ден“ (1973) Кертес публикува два кратки романа, няколко новели и разкази, които окончателно затвърдяват името му на значителен белетристичен талант с изострено съвременно чувство и внимание към социалните интереси на работническата класа.

Успоредно с цялото това творчество, Акош Кертес работи като щатен драматург в Унгарската кинематография, където е създал два самостоятелни сценария. През последните години у него се проявява определено влечение към театъра и написва по мотиви от романите си „Макро“ и „Имен ден“ пиеси, които спечелват възторга на публиката. И двете биват поставени за първи път в известния столичен работнически театър „Атила Йожеф“, след което преминават по много унгарски и чужди сцени. За тези свои произведения Кертес получава награда от ЦС на Унгарските профсъюзи и наградата „Атила Йожеф“.

„ВДОВИЦИТЕ“ е първото оригинално драматургично произведение на Акош Кертес и се представя за първи път у нас.

Душко Добрев

гост-режисьор

ДУШКО ДОБРЕВ
се представя пред русенската публика като гост-режисьор. 30-годишната възраст е зряла за всяка друга професия и творчество, но за режисурата тя е само подготовка към истинския старт. Ето за що съвсем справедливо е да говорим за Душко Добрев като за съвсем млад творец, който тепърва ще атакува големите стръмнини на театралното изкуство.

Завършил ВИТИЗ „Кр. Сарафов“ през 1973 г. при преподаватели като з. а. Христо Христов, з. а. Енчо Халачев и п. а. Апостол Карамитев, той получава разпределение в Драматичен театър „Васил Друев“ в Шумен, където работи и понастоящем. За няколко години на шуменска сцена Добрев поставя редица пиеси от националния и световен репертоар: „По-големият син“ от Александър Вампилов, „Войната, която не оста на последна“ от Милко Милков, „Бумеранг“ от Андрей Тарски, „Домът на Бернарда Алба“ от Федерико Гарсия Лорка, „Светът е малък“ от Иван Радоев, „Призраци“ от Хенрик Ибсен и „Васа Железна“ от Максим Горки.

Седем постановки — това не е голям количествен актив, ала той е достатъчен за да изяви основните постановъчни качества на твореца, да посочи неговите предпочитания, при страстия, увлечения. Ако се вгледаме в малкия списък от заглавия, веднага ще отгатнем привързаността на Душко Добрев към значителната драматургия, към оригинални и силни автори, към творби-

които дават богати интерпретаторски възможности. Младият режисьор явно не се бои от трудни и отговорни срещи, не отоягва дълбините на сложния анализ, мъчителното и отговорно диране на основното режисьорско решение на спектакула.

Още в дипломната работа на Душко Добрев — постановката „По-големият син“ пролича умението на режисьора-абсолвент да сътворява сценичен живот, да намира върно въздействаща атмосфера, да обрисова убедителни човешки образи. И всичко това реализирано дискретно, с хубава точност и все пак осъзната свобода. Режисьорската работа в това представление правеше впечатление на твърда самостоятелност и оригиналност.

Само след две години видяхме друга постановка на Добрев — „Домът на Бернар да Алба“. Макар и в гастролни условия на русенска сцена представлението завладяваше, личаха неговите солидни основи, грабваше ни она задъхан драматизъм, за който Лорка говори в знаменитото си есе за дуендето. Различните по възраст и професионално възпитание актриси образуват единен ансамбъл. Личеше деликатната, но възискателна намеса на съзряващия в творчеството си режисьор.

Ето ни пред осмата постановка на Душко Добрев, неговия първи гастрол на нова сцена — „Вдовиците“. Нека тази премиера се окаже решителна в бъдещия възходящ път на младия творец.

В. В.

Виолета Радкова
сценографка

ВИОЛЕТА РАДКОВА
е от най-младото поколение творци в Русенския театър. Родена е в Русе. Веднага след завършването на средното си образование е приета във ВИИИ „Н. Павлович“ — София и учи при изтъкнатите наши сценографи Георги Каракашев, Асен Стойчев, Николай Николов.

След дипломирането си през 1973 година тя постъпва по разпределение в Русенския театър, където дебютира с художественото оформление на съветската пиеса „...И Херострат да бъде забравен!“ от Гр. Горин. През следващите години тя работи усещно върху сценографията на постановките: „Котешка игра“ от И. Йоркени, „Любов необяснима“ от Н. Йорданов, „Престъпление и наказание“ от Ф. М. Достоевски, „Винаги засмян“ от Я. Сегел, „Игра“ от Б. Априлов, „Любовта на дон Перлимплин“ от Ф. Г. Лорка. Радкова проектира и костюмите към спектаклите „Балада за тъжната кръчма“ от Е. Олби и към балетите „Пер Гинт“ от Григ и „Хайдушка песен“ от Ал. Райчев, реализирани в Русенската народна опера. Младата художничка е и художник-постановчик на телевизионната новела „Дългата коса“, създадена от Русенското телевизионно студио.

Сценографията на Виолета Радкова винаги прави впечатление със своето ярко метафорично звучене. Художничката не подрежда веществен свят на героите, а с ярко въображение съединява различни материали и предмети. Но от това „съединяване“ излиза един символно-мета-

форичен мир, който ни потапя в душевните терзания на образите и едновременно с това ни внушава толкова много от тяхната биография. Радкова умее много обобщено чрез декора да внуши драматизма на ситуацията. Обобщенията ѝ не стоят като самостоятелни, откъснати елементи, а всъщност материализират режисьорската идея на спектакъла.

Прави впечатление, че Радкова има предпочитания към по-камерните постановки. Навярно младата художничка обича да създава атмосфера на сцената за раждането на по-интимни драматични преживявания. Една атмосфера, в която човек сякаш сменя някаква маска и ние го виждаме разголен в неговото вечно лице или падение.

Много време от творческите си часове Виолета Радкова отделя на своята голяма любов — живописата. Няма да е пресилено, ако кажем, че тя е една от най-интересните млади художници в нашия град. Много от нейните творби разкриват трудовото ежедневие на работническата младеж. Като живописец Виолета Радкова участва в окръжни и национални художествени изложби, а също така добре се е представяла и на националната сценографска изложба през 1974 година и в сценографското изложение „Празко квадриенале '73“.

Разностранни са интересите на младата художничка Виолета Радкова. Да се надяваме, че вдъхновението и творческото ѝ горене, така характерни за първите ѝ стъпки, ще я съпровождат и в бъдещия творчески път.

К. Г.

Марина Прашанова

А Н И А

**В ТОЗИ МРЪСЕН ЖИВОТ
НИКОИ ЗА НИЩО НЕ Е
МОЛИЛ, САМО Е ВЗЕМАЛ!**

МАРИНА ПРАШАНОВА

е актриса, която навлиза в периода на своята творческа зрелост.

След завършването на средното си образование в Шумен тя учи в Института за медицински сестри. Но любовта към театралното изкуство се оказва по-силна и я отвежда в състава на Смолянския театър като стажант-актриса. Оттогава — 1962 година — до днес вече петнайсет години актрисата изгражда талантливо сътворени сценични образи. Междувременно Прашанова завършва задочно актьорския отдел на ВИТИЗ „Кр. Сарафов“ в класа на н. а. проф. Кръстьо Мирски и з. а. проф. Монс Беннеш.

Два сезона младата актриса играе на сцената на Габровския театър. Тук тя изгражда образи като Ханка от „Щедра вечер“ на В. Блажек, Анриета от „Учени жени“ на Молиер и други. Свое актьорско дарование Марина Прашанова разгръща на сцената на Великотърновския драматичен театър, в който от 1965 до 1970 година зрителите я аплодират в редица роли като сестра Янкова от „Рози за д-р Шомов“ на Др. Асенов, Марсел от „По цели дни на дърветата“ на М. Дюра, Донна Елвира от „Дон Жуан“ на Молиер, Ана Амазонката от „Амазонката“ на Б. Райнов, Магда от „Вечерите на Иван Гилин“ на Н. Парушев, Анна Илиннича от „Семейство“ на И. Ф. Попов.

За седем години на сцената на Русенския театър Прашанова успя да си извоюва име на интересна актриса в творческия колектив. Списъкът на изиграните от нея роли не е малък и затова споменавам само някои от тях: Иглика от „Един неповторим ден“ на Г. Крън-

зов, Порция от „Венецианския търговец“ на Шекспир, Християния от „Греховната любов на зографа Захарий“ на П. Спасов, Климентина от „... И Херостат да бъде забравен!“ на Гр. Горин, Василиса от „На дълото“ на М. Горки, Мадам Плюшот от „С любовта шега не бива“ на Мюсе, Катя Христова от „Краят остава за вас“ на Г. Данаилов, Гина от „Дивата на тища“ на Х. Ибсен.

Разнообразен е диапазонът на ролите у Марина Прашанова. Тя играе добре и драматични, и комедийни, и пародийни роли. Но това, което оформи нейния творчески профил е майсторството ѝ да изгражда дълбоко драматични образи. Преди всичко нейните героини респектират със силно изявеното си чувство за лична чест и достойнство. У актрисата тази тема за достойнството добива обществено измерение (Катя Христова), но то не липсва дори и в случаите, когато имаме среща с една деградация на личността (Василиса). Героините на Прашанова не са лишени от лирични и поетични тонове, но дори и тогава те успяват в един миг да заявят твърдото си решение да се противопоставят на съдбата. Именно оттук идва и репектът от образите на Прашанова — силни и горди жени, респектиращи както в личния си живот, така и в обществения досег с хората.

В остро комедийните си роли актрисата намира интересен щрих и чрез него подчертава своята присъда над сатиричния образ.

Марина Прашанова е в разцвета на своите творчески сили. И ние се надяваме, че зрелостта и омъдряването ще ѝ донесат срещи с нови, талантливо изиграни образи. К. Г.

Вioletта Славова

ХАНИА

СМЕШНО Е, НО ЧОВЕК ЗА ПОЧВА ДА СЕ ИЗМЪЧВА, КОГАТО Е КЪСНО, ВНАГИ КОГАТО Е ВЕЧЕ КЪСНО!...

ВИОЛЕТА СЛАВОВА

е от най-младото поколение актриси в Русенския театър, който благодарение на своето дарование е обичана от зрители и колеги.

Родена в град Толбухин, като ученичка тя се увлича от спорта, учи балет, мечтае да пътува. Тези стремежи очертават и бъдещия жизнен характер на актрисата. На въпроса как постъпва в театъра тя отговаря: „Начините за влизане в театъра са два: да завършиш театралния институт или случайно да те забележат и поканят в театъра. Аз бях от вторите. Трябваше да заместя една актриса в ролята на Марица от пиесата на Бранислав Нушич „Съмнително лице“ в Толбухинския театър. Дебютът ми, по преценка на колегите, се оказа успешен и аз реших да стана актриса“.

След това си правилно решение Виолета Славова постъпва като стажант-актриса във Великотърновския драматичен театър. Тук нейни учители в актьорската професия са н. а. Елена Стефанова и лауреата на Димитровска награда Стефан Петров. На Великотърновска сцена младата актриса изпълнява ролите на Шарлота от „Дон Жуан“ на Молнер, Ефросина от „Престолът“ на Ив. Вазов, Елена в „Амазонката“ на Б. Райнов, Ксения в „Разлом“ на Б. Лавренков. Във Велико Търново тя получава и актьорско звание.

От седем сезона актрисата играе на сцената на Русенския театър. Тук зрителият я обикват от интересните и запомнящи се образи, които тя изгражда: Зорница от „Калоян“ на К. Зидаров, Катерина от

„Греховната любов на зографа Захарий“ на П. Спасов, Камий от „С любовта щега не бива“ на Мюсе, Наташа от „На дъното“ на М. Горки. На Първия национален преглед на детско-юношеската драматургия и театър в Търговище през 1973 година тя получава награда за актьорско майсторство.

Жизнеността, която присъства в делничното поведение на актрисата откриваме и в характера на нейните героини. Те обичат да се радват от душата на природата и доброто. И това те правят с много моминска чистота. Но девическото възприемане на света се сменя с необуздан гняв, когато героините на Славова усетят злото около себе си. Те не са пасивни към него, а смели и нападателни. И именно в борбата със злото те помъдряват, откривайки истина за живота на хората. Тя категорично очертани тонове в поведението на актрисата определят и едно основно качество на нейната игра: присъствието на висок градус емоционална енергия.

В най-новите си роли — Хедвиг от „Дивата патица“ на Х. Ибсен, Лора от „Стъклената менажерия“ на Уилиамс Славова показва умението чрез играта си да внушава цял един отминал свят на героините си. В поведението на тези два нейни образа зрителят съчувства и страда за това, че социалният механизъм на едно общество убива безмилостно духовната красота на човека.

Твърде млада Виолета Славова има немалък списък от изиграни роли. Навярно и в бъдеще нейната жизненост и любовитство към света, ще я водят плодотворно по сложния път на театралното изкуство.

К. Г.

Миланка Петрова

ХАНИА

НО АЗ ИМАМ ПРИЗВАНИЕ!
ТРЯБВАШЕ ДА БЪДА
ЕГОИСТКА!...

МИЛАНКА ПЕТРОВА

е от младото актьорско поколение в Русенския театър. След завършване на средното си образование в русенската гимназия „Баба Тонка“ тя работи известно време като стажант-актриса в Държавен куклен театър — Русе.

През 1967 година е приета във ВИТИЗ „Кр. Сарафов“, където учи актьорско майсторство при з. а. проф. Анастас Михайлов, з. а. Методи Андонов, н. а. Любомир Кабакчиев. През 1971 година Петрова се дипломира с роли като Понсия от „Домът на Бернарда Алба“ на Ф. Г. Лорка и Маша от „Живият труп“ на Л. Н. Толстой.

Първите професионални изяви на актрисата започват на сцената на Толбухинския драматичен театър. Четири сезона тя изгражда интересни и вълнуващи образи, които очертават различни страни на нейното дарование: Ученичката от „Изключителен шанс“ на К. Георгиев, Яна от „Светът е малък“ на Ив. Радоев, Мария от „Мотопедът“ на Н. Йорданов, Царица Ирена от „Боян магьосникът“ на К. Зидаров, Титания от „Сън в лятна нощ“ на Шекспир, Химена от „Сид“ на Корней, Маша от „Сбогуване през юни“ на А. Вампилов, Лидия от „Ситуация“ на В. Розов.

В Русенския театър Миланка Петрова постъпва от сезон 1975 — 1976 година. Първите срещи на русенската публика с младата актриса са в спектаклите „Не стреляйте в белите лебеди“ от Б. Василев, където тя играе Маря, „Игра“ от Б. Априлов — Жаба, „Лю-

бавта на дон Перлимплин“ от Ф. Г. Лорка — Майката на Беллиса, „Дивата патица“ от Х. Ибсен — Гина.

Актьорската палитра на Миланка Петрова е съчетание от контрастни изразни средства. От една страна, тя умее да ни развълнува със вътрешните преживявания на героините си, а от друга, да ни „изненада“ с образ, създаден в стила на гротеската и пародията.

В драматическите героини на Миланка Петрова чувствувате особена атмосфера. Това са девойки и млади жени, които притежават вътрешни добродетели, но нямат смелостта, силата и волята да намерят изход от притисналата ги конфликтна ситуация. Това поражда тяхното страдание, но страдание някак приглушено, често изведено в лиричен план. Драматизмът на личността в изпълнението на Миланка Петрова е в онова тревожно, понякога обречено от зла съдба лутане на индивида към пътищата на добродетелта. Тази жажда към просветление у героините на Миланка Петрова ражда и нашето съчувствие към тях.

В комедийни роли актрисата умее ярко, с много въображение да ни поднесе силна карикатура на отрицателния персонаж. В такива моменти присъствието ѝ на сцената е наситено с много динамика и пишна театралност.

Миланка Петрова е актриса, която в своите театрални превъплъщения ни кара да вярваме, че бъдещият ѝ път в театралното изкуство ще има винаги щастливи премьери.

К. Г.

Диана Деянова

МАЙКАТА

ТРЯБВА ДА СЕ ЯДЕ, ЖИВОТЪТ ПРОДЪЛЖАВА!

ДИАНА ДЕЯНОВА

Гледам ли представление, в което играе Диана Деянова, винаги си мисля за това, че истинският талант е винаги дълбоко скромен, че на такова актьори им е чужда и ненавистна позата, показността, себизтъкването. И на сцената, и в живота такива артисти са образец на трудолюбие и гражданска ангажираност, те носят много лични и професионални качества.

Диана Деянова е актриса в Русенския театър вече немалко сезони. Завършила ВИТИЗ „Кръстю Сарафов“ през 1953 г. в класа на проф. Кръстю Мирски, тя прави първи стъпки в Пернишкия театър като Боряна на Йовков, Луиза от „Коварство и любов“ на Шилер, Маргарет от „Кражба“ на Дж. Лондон. Глафира от „Виновният“ на Д. Димов. Само след няколко сезона тя е вече актриса в Русе, където създава пиз значителни, често централни роли. Свеж е споменът на зрителите за нейните: Снежана — „В края на нощта“ от М. Велчков, баронеса Шраал в „Маскарад“ от Лермонтов, Нюра — „В деня на сватбата“ от Розов, Наташа в „Младостта на бащите“ от Б. Горбатов и много други. Това са все образи с подчертана драматическа сила, в които личи темпераментът, експресията и вътрешното проникновение на актрисата. На вид крепка и неустойчива, Диана Деянова разкрива духовната мощ на своите героини, тяхната вътрешна стабилност и

целеустременост, открива ни красотата на силния женски характер. Тези основни белези в творчеството на Деянова се доразвиват в по-новите нейни задачи като Елена от „Разходка в събота вечер“ на Др. Асенов, Минка от „Ленин влезе в нашия дом“ на Г. Караславов, Елена Огнянова от „Съд на честта“ на Р. Игнатов, Боженцка от „Час пик“ по Ставински и най-вече фанатично вярната Артина от „Птиците на нашата младост“ на Йон Друца, която с безпримерна тъга и убеденост очаква завръщането на мъжа си от фронта. Нека добавя в последните сезони и нейната Гена от „Майстори“ на Р. Стянов, акварелно-орисуваната Анна от „На дъното“ на Гюлки или Жената в черно от „Краят остава за вас“ на Г. Данайлов, за да се открият върху целия този фон от хубави драматически постижения и няколко издигащи комедийни и дори гротескови образи: Поетесата от „Кактусът“ на В. Попов, изиграна с ексцентрична яркост, Гогола от „Докато не се е преобърнала колата“ на Йоселиани с нейните преувеличени реакции, жрицата Ирита от „...И Херострат да бъде забравен!“ на Гр. Горин с нейния пародиран драматизъм.

Диана Деянова е една от силните и своеобразни актриси на Русенския театър. Затова от нея всякога получаваме значителни и оригинални творчески завоевания.

В. В.

Стефка Стефанова

РОЗА

**НЕ БИВА ТАКА ДА СЕ
РАЗГОЛВА ЕДИН ЧОВЕК!**

СТЕФКА СТЕФАНОВА
е актриса с продължителна и
респектираща театрална би-
ография. Напуснала учи-
телското поприще, за да се
посвети на театралното из-
куство, тя започва актьорска
та си дейност на сцената на
Ямболския драматичен теа-
тър през 1955 г. Следват ред
сезони в театрите на Силист-
ра, Толбухин и Хасково до
1966 г., когато актрисата по-
стъпва в Драматичен театър
„Сава Огнянов“, за да му от-
даде най-значителната част
от своето творчество.

Първите роли на Стефка
Стефанова са жизнерадостни
и очарователни млади мом-
чета — образи, в които с на-
трупването на жизнен опит
се появяват и първите дра-
матични изживявания. Таки-
ва са нейните Юлия в „От
много любов“ на Кл. Цачев,
Веселка в „Седемнайсетгоди-
шните“ на Б. Болгар, Полина
в „Доходно място“ на А. Н.
Островски и други. За първи
път гледах Стефка Стефано-
ва на хасковска сцена, кога-
то тя играеше Милкана от
„Майстоги“ на Р. Стоянов в
постановката на режисьора
Асен Шошов. Още тогава тя
ми направи впечатление с ли-
ричната си вгълбеност, с ме-
котата на средствата и осво-
бодената от излишества га-
литра.

В своя творчески актив
Стефка Стефанова има една
обособена група образи, които
най-вярно разкриват посока-
та на личните и сценически
предпочитания. Това са геро-
ини — посылки на женство
на чистота и дълбоко осъзна-
та правственоост, героини об-
общаващи представата ни за
българската душевност. Тук

освен Милкана искам да посоча Латинка от „Глас народен“ и Тошка от „Татул“ на Г. Караславов, Рада от „Зидари“ на П. Ю. Тодоров, всяка от които в различна степен разкриваше нови страни от привлекателния образ на българката.

В своите русенски сезони актрисата успя да постигне сериозно професионално извисяване, проличало особено много в жанровото и стилистично разчупване на вече утвърдените й възможности. След сравнително по-познатите очертания на Ирина от „Огненият мост“ на Б. Ромашов и Полина от „Чайка“ на А. Чехов, тя внезапно ни предложи една остро и динамично изградена Мария в „Кактусът“ на В. Попов, оцветена с комедийни акценти и пародиранни стойности. Ведна друга Мария — от „Свободно място във влака“ на Ст. Стайчев открихме за себе си нейните музикални и пластически качества, които Стефка Стефанова доразкри в спектаклите за „деца от всички възрасти“. И успоредно с това — топло разкритата драма на Катерина от „Греховната любов на зографа Захарий“ от Павел Спасов, задъшевената лирика на майката от „Птиците на нашата младост“ на Йон Друца, енергичните шрихи на Роза Пазал от „Аулата“ на Херман Кант и напоследък Катя Христова от „Краят слага за вас“ на Г. Данаилов с нейния извисен граждански патос и затаена тъга. Тогава понятията са нашите хубави очаквания за бъдещите срещи със Стефка Стефанова, нали?

Е. В.

Петрана Халачева

РОЗА

ЗАЩО ТРЯБВАШЕ ДА МУ
ОТКАЗВАМ, КОГАТО МО-
ЖЕХ ДА МУ ГО ДАМ!...

ПЕТРАНА ХАЛАЧЕВА

още като ученичка активно се включва в театралната самодейност. Първите си стъпки на професионална сцена тя прави като стажант-актриса в Разградския театър през 1959 година в ролята на Ангелина от „Блокада“ на К. Зидаров. От 1960 до 1971 година играе на сцената на Драматичния театър в Търговище. Тук тя се изявява успешно в роли като Машенка от едноименната пиеса на Ал. Афиногенов, Елица от „Боряна“ на И. Йовков, Дафинка от „Свекърва“ на А. Страшимиров, Бонка от „Приказка за калпаците“ на П. Панчев, Ния от „Железният светилник“ на Д. Талев, Мария от „При закрити врати“ на М. Симова. С ролята на Невяна от „Щастие“ на О. Василев тя получава през 1968 година актьорско звание.

Хубав период в творческото развитие на Петрана Халачева е двегодишният ѝ престой (1971-1973) в Шуменския драматичен театър. Тук тя изгражда образите на Кремена от „Ивайло“ на Ив. Вазов, Ева Рилке от „Червено и кафяво“ на Ив. Радоев, Лиза Бричкина от „А утрините тук са тихи“ на Б. Василев, Беатриче от „Слуга на двама господари“ на К. Голдони.

От 1973 година Петрана Халачева е в състава на Русенския театър. Актрисата играе

Художничката от „Любов не обяснима“ на Н. Йорданов, Ланда от „Докато не се е преобърнала колата“ на О. Йоселiani, Жената в черно от „Краят остава за вас“ на Г. Данаилов.

В изграждането на своите роли Петрана Халачева се стреми към категорично извеждане на емоционалния рисунък и идейна стойност на образа. Изпълнителката внушава главното от психологията на своя драматичен персонаж. В нейните героини се налага темата за силния дух на жената. В ролите си Халачева ни прави съпричастни към съдби на жени, които стоически, храбро противодействуват на ударите на съдбата. Това внушение актрисата търси с ярки сценични средства, които разнообразяват и обогатяват поведението ѝ на сцената.

В по-остро характерни роли Петрана Халачева добавя нови цветове в театралната си игра, които придават сатиричен рисунък на образа. Това тя прави без да ни отклонява от главната черта на характера. По този начин изпълнителката нанася категорична присъда над омивания персонаж.

Петрана Халачева е актриса която с благородни амбиции овладява тайните на актьорската професия и това подхранва нашите надежди в нейните бъдещи театрални изяви.

К. Г.

представлението се води от
ЕЛЕНА КОСТОВА

текста следи
ЕФРОСИНА ГРИГОРОВА

технически сътрудници

Худ. изпълнители - Димитър Гилев, Христо Луканов, зав. техн. и проектантско бюро — Петър Гузелски. Ръководител организация и реклама — Надежда Ванева. Ръководители художествено осветление — Георги Харалампиев, Димитър Ников. Звуково оформление — Цвятко Ячев. Театър-майстори — Кънчо Начев, Здравко Владимиров. Тапицерско ателие — Йордан Петров. Завеждащ театрален реквизит — Васил Сапунджиев. Шивашко ателие — Стефка Божанова, Драган Петров. Железарско ателие — Георги Петков. Дърводелско ателие — Нено Ненов. Грим и перуки — Станой Станоев, Гинка Ангелова. Завеждащ театрален гардероб — Стоянка Найденова.

редакция и уредба на програмата
ЛИТЕРАТУРНОТО БЮРО
при театъра.

скини от художничката **ВИОЛЕТА РАДКОВА**
превод от унгарски език Георги Бочков

